

Følgende svarer til manuskriptsiden med betegnelsen '151'

"levende væsener", er således absolut ikke levende væsener. De er kun midlertidigt skabte eller opbyggede organismer eller redskaber for det i organismerne åbenbarede, dirigerende "evige noget", vi udtrykker som "jeget". Uden dette "noget" eller "jeg" ville organismerne hverken kunne være blevet til eller bestå. Alle de levende væsener, menneskene bliver vidne til i dagliglivet, er således absolut ikke de evigt eksisterende, udødelige levende væsener selv, men derimod kun deres manifestationsredskaber, i kraft af hvilke de tilkendegiver eller åbenbarer deres forgængelige organismes beherskende udødelige jeg og evige ånd eller bevidsthed.

'udødelige jeg, evige ånd eller bevidsthed' ændres til 'udødelige jeg og evige ånd eller bevidsthed'

Vi har således i virkeligheden aldrig nogen sinde set et levende væsen. Vi har aldrig set vore forældre, vi har aldrig set vore venner og bekendte og naturligvis heller ikke vore eventuelle fjender, ligesom vi heller aldrig kan have set hverken mikrokosmiske eller makrokosmiske væsener. Vi har kun set den organisme eller det redskab, ved hvilket det virkelige "levende noget" tilkendegiver sig. Dets kosmiske struktur, dets overbevidsthed med skæbneelement, talentkerner, moderenergien osv. eller det, vi samlet i denne højeste struktur kalder "jeget", er i sig selv utilgængeligt for sansning. Det er absolut ikke blevet skabt ved nogen forudgående tankeproces og eksisterer derfor uden for tidens og rummets verden. Det hører altså ikke med til de skabte ting. Det er derimod al synligheds skaber og må derfor i sig selv være til uden denne synlighed. Det er derfor, det må åbenbare sig eller give sig til kende igennem forgængelige skabte organismer og andre tids- og rumdimensionelle foreteelser. Det virkelige "levende noget", der åbenbarer eller tilkendegiver og manifesterer sig igennem det levende væsens organisme, er således totalt usynligt. Vi ser kun dets manifestationer eller frembringelser, men absolut ikke det selv. Men hvorfor skulle det være anderledes med Guddommen? - Når vi ikke engang kan se vore egne nære medvæsener, forældre, venner og bekendte eller andre levende væsener, men kun deres manifestationer, deres frembragte organismer eller skabte ting, men absolut ikke deres eget "selv", hvorfor skulle vi da direkte kunne se det virkelige "levende selv" eller "jeg" i det gigantvæsen, vi udtrykker som Guddommen? - Hvorfor skulle princippet her ikke være det samme, således at Gud også må tilkendegive eller åbenbare sig igennem sine manifestationer eller skabte ting? - Og er det ikke det, vi ser? - Er

verdensaltet ikke netop en organisme, bestående af et uendeligt ocean af arbejdende eller fungerende organer og logiske skabelsesprocesser, der alle i deres slutfacit fører til glæde og velsignelse for levende væsener? - Og er disse logiske

Efter "'levende noget"' i "'levende noget" tilkendegiver sig' er noget tilføjet i hånden i MANU. Det fremgår ikke, om det er forsøgt visket ud (af Martinus?) eller om det blot er så utydeligt, at det ikke kan læses i manuskriptet. Vi kan således ikke vide, om Martinus muligvis ønskede noget tilføjet her.

'eller det vi, samlet af denne højeste struktur kalder "jeg'et", er i sig selv utilgængeligt for sansning. ændres til 'eller det, vi samlet i denne højeste struktur kalder "jeget", er i sig selv utilgængeligt for sansning.' Dvs. kommaet flyttes og 'af' ændres til 'i'.

'kunne se det virkelig "levende selv"' ændres til 'kunne se det virkelige "levende selv"'

'Verdensaltet' ændres til 'verdensaltet'.

'alle i sit slutfacit' ændres til 'alle i deres slutfacit'

Efter 'slutfacit' er tilføjet noget i hånden, som dog er svært at tyde.